

Beszámoló

Az elmúlt évben lehetőségem volt számos kulturális, irodalmi rendezvényen részt venni, mint például a Fiatal Írók Szövetségének a tábora, a József Attila Kör tábora, felolvasások, kiállítások, melyek által fejleszthettem szakmai tudásom, általános műveltségem és világlátásom is. Ugyanakkor rengeteg slam poetry rendezvény megszervezésében vettem részt, valamint fel is léptem számos alkalommal, a II. Erdélyi Slam Poetry Bajnokság döntőjén harmadik helyeztként végeztem. Megszerveztük a Mathias #572 slam rendezvényt, Mátyás király születésnapján, melyet hatalmas siker övezett.

Október óta Horváth Benjivel közösen vezetjük a Bretter György Irodalmi Kört, mely meglehetősen hatalmas, látványos népszerűségnek örvend, számos igazán tehetséges fiatal szerző mutatkozott be ezeken a körökön. Verseim jelentek meg különböző folyóiratokban, mint Helikon, Szkhonion, Drót, ÚjNautilus, Szépirodalmi Figyelő Online, stb. Ugyanakkor különböző antológiákba is bekerültek a szövegeim, mint a Slam. Pont1 vagy a Szép versek antológia, valamint jelenleg két szerkesztés alatt álló antológiába is fognak bekerülni szövegeim. Ezalatt az év alatt úgy érzem, sikerült haladnom a kötettel is, mely továbbra is a *szótagadó* munkacím alatt fut, jelenleg négy ciklusból áll, bár ezeke még csiszolásra szorulnak, valamint tervezem újabb szövegekkel bővíteni őket, úgy érzem, nagyjából kezd kialakulni a kötet, és terveim szerint még akár az idén is megjelenhet. Mind a négy ciklus sajátos versnyelvvvel dolgozik, meglhetősen kísérleti jellegű, útkereső hangulatú egyelőre a kötet, azon dolgozom, hogy ezt a négy különböző beszédmodot kössem össze, fogjam át valami egybetartó erővel, hogy egységesebb hangulatú lehessen a kötet.

Bár nem sikerült befejeznem a kötetet teljességgel, úgy érzem, még számos csiszolásra, szépítésre szorul, azonban nagy segítségemre volt az ösztöndíj, így teljes energiámmal a tanulásra, a szövegírásra valamint a rendezvények szervezésére sikerült fókuszálnom, anélkül, hogy egyéb tevékenységekkel csökkentettem volna kreatív energiámat. Ezúttal is szeretném megköszönni a Communitas Alapítványnak a támogatást és a bizalmat, melyet az elmúlt évben tanúsított irántam.

a menekülés hátulütői

ahogy elindultunk, éreztem, hogy
itt valami nem stimmel, tényleg
biztos voltam benne, a zöld
skodánkban voltunk, és mondtam,
hogy én nem akarok vezetni,
nem is tudok, de te győzködtél,
hogy jó lesz, pedig tudtam,
ha odaülök, akkor utolérnek,
és azt nem engedhetem, mert
akkor jönnek, és megkérdezik,
hogy mit is akarunk, és ezt a
kérdést nem bíránk elviselni,
az ég szerelmére, egyszerűen nem
engedhetjük ezt, közben recsegett
valami rossz rádió, mondtad,
tegyem el, mert olyan altató
zene megy, hogy beragadnak
a szemeid a sárba, mindig ilyen
körülményesen fogalmaztál,
talán én is tőled tanultam, de hát
akkor ketten voltunk, megtehetted,
és nem akartam, hogy lelassuljunk,
mert akkor megtalálnak, szóval
tettem valami bluest, azt szereted,
örök, mint az elfojtás, mondd,
már megint hogy mondhatsz ilyet,
de nem akartam akadékoskodni,
ekkor megérkeztünk az öbölhöz,

ahol tudtuk, hogy oda már nem
jöhetnek utánunk, és kiszálltunk,
és persze nem volt fürdőruha,
mert nem ide indultunk, így
meztelenül mentél be a vízbe,
és mondtam, hogy nálad szebben
senki nem tudná hordani a bőröd,
de én nem mertem betenni
a lábam a vízbe, mert ott osonnak
a halak mindenütt, és engem kiver
a verejték, ha hozzám érnek, nem
bírom bennük, túl sok mindent
hallgatnak el, mondtam, de te is,
mondtad, de inkább gyere ki te is,
mert mi van ha kijönnek a medúzák,
úgyhogy kiúsztál, és én akkor
azt mondtam, nem akarok meghalni,
és te mondtad, nem fogsz, pedig már
szaporodtak a hajamban a tetvek és
a szakállam is viszketett, te egyenként
szedted ki, mondtad, úgy nem fáj
annyira talán, kétezerszáztizenöt,
pont ennyit húztál ki, számoltad,
pontosan, és azt is, hogy mennyi
maradt, egyenleteket rajzoltál
akkor a homokba, és én félttem,
hogy mi van, ha kifakadnak az egek,
akkor minden hiábavaló volt, miért
jöttünk volna eddig, de te mindig
olyan karcsú voltál, mondtam,

még az eső is másképp csorog végig
rajtad, és akkor láttam, hogy eltűnt
a skoda, és benne volt a kulcs
és minden, és eltűntek a felhők,
de az öböl is túl messze volt már,
és lerántottál a fübe, mondtad,
nehogy meglássanak, és szúrta
az arcom és belement a föld a
számba, és már sötét volt,
és dideregtünk, a szél csiklintotta
a hátunk, és tudtuk, hogy
hamarosan ránk találnak,
így, kiszolgáltatottan, te meg
csak amiatt aggódtál, hogy
ha nem érünk haza időben,
nem tudod megfőzni a lencsefőzeléket.